

lem Hyad der kan ansees som Huusraad, og Hyad der kan ansees som egentlig Lægepraxis; det er et factist Spørgsmaal, der maa afgjøres i hvert enkelt Tilfælde for sig. Det er ogsaa noksom erkjendt i Praxis, at Loven ingen Anvendelse faaer, naar Nødstilfælde ere tilstede; man antager nemlig, at Enhver, der ikke er lægetyndig, er berettiget til, naar ingen Læge kan komme tilstede, midlertidig at yde al den Hjælp, han troer at kunne yde, uden derved at paadrage sig noget Ansvar, naar han blot ikke søger at hindre, at en egentlig Læge kommer tilstede for at yde sin Hjælp. Der er ogsaa Domme for, at, naar en Person er opgiven af Lægen, medfører det ikke Straf, at nogen Anden, der ikke er Læge, søger at redde en saadan Syg. Da den ærede Forslagsstiller stillede en Forspørgsel til mig i denne Session, gjorde jeg opmærksom paa, at det var Dmsorg for Menneskenes Liv og Helbred, som var det væsentligste Motiv for Forordningens Straffebestemmelser, og derfor tilføiede jeg, at, naar Bestemmelser om Dvælsalveri skulde optages i en Criminallov, vilde de uden tvivl blive afhandeled i Forbindelse med andre Forseelser, der ligeledes udsatte Menneskers Liv og Helbred for Fare. Men, naar denne Fare er Motivet til Straffen, forekommer det mig klart, at de Straffe, som foreslaaes i det foreliggende Forslag, ere for ubetydelige; der er jo forekommet Exempler paa, at Dvælsalveri har medført Menneskers Død, og i saadanne Tilfælde kunde man da ikke lade den Bedkommende slippe med en høiest ubetydelig Mulct, navnlig naar den Paagjældende tidligere var bleven dømt. For første Gang begaaet Forseelse anvendes ogsaa efter den gjældende Lovgivning kun en Mulct, for anden Gang anvendes Fængsel paa Vand og Brød og for tredje Gang er Straffen offentlig Arbejde i et Aar. Jeg har tilladt mig at bemærke, at disse Straffe kunne trænge til nogen Lempelse; men jeg har dog troet, at der ikke var Anledning til, allerede nu at bringe Sagen frem, da der efter min Mening ikke er Trang dertil, idet der ikke i det sidste Aar til Justitsministeriet

er indkommet mere end et Par Domme, angaaende Dvælsalveri, i hvilke der er søgt om Forandring af Straffen. Naar Straffen skulde passe paa alle Tilfælde, altsaa ogsaa træffe den Dvælsalver, som drev uberettiget Lægepraxis i et stort Omfang, muligvis for Betaling, og hvis Kure havde medført Fare for Menneskers Liv, saa synes mig, at man ikke kunde have ringere Straf for første Gang begaaet Forseelse end Bøder, men rigtignok Bøder, der kunde være højere end de, Forslaget indeholder, og ved Siden deraf dog i visse Tilfælde Fængsel, skjøndt det maaskee ogsaa kunde være, at man ikke for første Gang begaaet Forseelse behøvede at gaae højere end til en passende Mulct. Vilde man ved Siden deraf have stempelt Fængsel, saa maatte Domstolene da efter Omstændighederne kunne vælge imellem disse to Straffe, hvormod jeg troer, at man i ethvert Tilfælde ikke, naar Forseelsen gjentoges, kunde undvære i det mindste Fængsel paa Vand og Brød, hvilken Straf ogsaa maatte kunne anvendes, dersom En, der havde udøvet uberettiget Lægepraxis, flere Gange havde udsat Menneskers Liv eller Helbred for Fare eller endog virkelig bevirket, at enten Nogens Helbred var bleven nedbrudt eller Nogen maaskee endog var omkommen.

Rettelser.

Nr. 17, Sp. 227, L. 10 f. o.: „ligesom“ læs: „ligefrem“.

Nr. 42, Sp. 623. I Formandens Bemærkninger L. 2, 3, 4 og 5 f. n. staar: „at den ærede Rigsdagsmand gaar altfor langt ind paa Specialiteten; det er aldeles ikke at holde sig i det Almindelige, som jeg bad om“ skal være: „at den ærede Rigsdagsmand gaar altfor langt ind paa Specialiteten af Sjenstande, som ligge udenfor nærværende Lovforslag og ikke holder sig til en kort Almindelighed, saaledes som jeg bad om“.